

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/2261 z dnia 11 listopada 2022 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowana jako dokument nr C(2022) 7841] ⁽¹⁾, w zakresie w jakim dotyczy ona jednorazowych korekt finansowych zastosowanych wobec Rumunii z powodu naruszenia prawa Unii w odniesieniu do płatności za lata 2018 i 2019, w których złożono wnioski (odpowiadające latom budżetowym 2019 i 2020) na kwotę 2 515 141,78 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewłaściwego wykonywania przez Komisję kompetencji do wyłączenia pewnych wydatków z finansowania UE na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013

Komisja popełniła błąd, uznając, że w odniesieniu do środka 10 (w ramach którego przyznawane są płatności rolno-środowiskowo-klimatyczne) oraz środka 13 (w ramach którego przyznawane są płatności dla obszarów podlegających ograniczeniom naturalnym lub innym szczególnym ograniczeniom) krajowego programu rozwoju obszarów wiejskich (KPROW) w latach 2014–2020, organy rumuńskie naruszyły art. 5 ust. 2 lit. b) rozporządzenia delegowanego nr 640/2014. Instytucja Unii błędnie przyjęła, że maksymalna powierzchnia kwalifikująca się do objęcia pomocą została obliczona na podstawie granic administracyjnych jednostek administracji terytorialnej, co skutkowało płatnościami dla obszarów niekwalifikującymi się do pomocy. Ponadto Komisja popełniła błąd, uznając, że w odniesieniu do środka 8, poddziałania 8.1 (w ramach którego przyznawana jest pomoc na zalesianie) KPROW w latach 2014–2020 organy rumuńskie naruszyły art. 30 rozporządzenia nr 1306/2013 oraz art. 28 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 809/2014, ponieważ doszło do podwójnego finansowania pomiędzy, z jednej strony, płatnością z tytułu utraty dochodów z działalności rolniczej w ramach środka 8, poddziałania 8.1, a z drugiej strony, płatnością z tytułu zazielenienia. Komisja błędnie przyjęła, że obie płatności mają taki sam charakter i rekompensują te same koszty.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE

Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 akapit drugi TFUE, ponieważ nie uzasadniła w wystarczający sposób istnienia zarzucanych braków i nie wyjaśniła w sposób zadowalający, dlaczego argumenty powołane i stale powtarzane przez właściwe organy rumuńskie w ramach dialogu administracyjnego, który poprzedził przyjęcie zaskarżonej decyzji, powinny zostać odrzucone.

⁽¹⁾ JO 2022, L 299, p. 20.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2023 r. – Noyan Abr Arvan/Rada

(Sprawa T-23/23)

(2023/C 94/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Noyan Abr Arvan (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci K. Adamantopoulos i P. Billiet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/2231 z dnia 14 listopada 2022 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono umieszczenia nazwiska skarżącej w załączniku I do rozporządzenia Rady (UE) nr 359/2011;
- stwierdzenie niemożności stosowania rozporządzenia Rady (UE) nr 359/2011 z dnia 12 kwietnia 2011 r. dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono umieszczenia nazwiska skarżącej w załączniku I do rozporządzenia Rady (UE) nr 359/2011; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że Rada w sposób oczywisty przedstawiła nieprawidłowo okoliczności faktyczne i popełniła oczywisty błąd przy stosowaniu art. 263 TFUE, art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2 i art. 12 ust. 2 rozporządzenia 359/2011.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Rada naruszyła swój obowiązek (odpowiedniego) uzasadnienia i przedstawienia względów spełniających mające zastosowanie standardy (w szczególności w odniesieniu do obiektywności zastosowanych kryteriów, uwzględnienia interesów skarżącej, proporcjonalnego charakteru procesu przyjmowania decyzji, uwzględnienia interesów dostawców z Unii, równego traktowania skarżącej, poszanowania zasady niedyskryminacji, unikania arbitralnego charakteru procesu przyjmowania decyzji i nadużycia władzy w ramach procesu przyjmowania decyzji) – niezgodnie z art. 263 i 296 TFUE oraz art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2 i art. 12 ust. 2 rozporządzenia 359/2011.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Rada naruszyła prawo do obrony skarżącej, w szczególności jej prawo do bycia wysłuchanym i prawo do skutecznej kontroli sądowej – niezgodnie z art. 296 TFUE oraz art. 12 ust. 2 rozporządzenia 359/2011.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 2931, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 100, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2023 r. – UF/Komisja

(Sprawa T-24/23)

(2023/C 94/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: UF (przedstawiciel: S. Orlandi, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 6 kwietnia 2022 r. o rozwiązaniu umowy o pracę ze skarżącym;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz skarżącego kwoty ustalonej ex aequo et bono jako zadośćuczynienie za wyrządzoną krzywdę oraz obciążenie jej kosztami postępowania.